

Sygn. akt X Kz 7/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2013 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie, X Wydział Karny - Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Wróblewska (spr.)

Sędziowie: SSO Wanda Jankowska – Bebeszko

SSO Arkadiusz Tomczak

Protokolant: protokolant sądowy – stażysta Monika Parda

przy udziale Prokuratora Grażyny Łoniewskiej

po rozpoznaniu subsydiarnego aktu oskarżenia

w sprawie przeciwko **R. K., T. S. i H. C.**

oskarżonych o czyn z art. 270 § 1 k.k.

zażalenia oskarżyciela subsydiarnego (...) Sp. z o.o.

na postanowienie Sądu Rejonowego dla W. w W. z dnia 7 listopada 2012 roku o umorzeniu postępowania

na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia

zmienić pkt I zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. umorzyć postępowanie karne przeciwko R. K., T. S. i H. C. wobec braku skargi uprawnionego oskarżyciela, w pozostałym zakresie utrzymać orzeczenie w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy dla W. w W. umorzył, na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., postępowanie w sprawie przeciwko R. K., T. S. i H. C..

Postanowienie powyższe zaskarżył oskarżyciel subsydiarny, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- a) art. 339 § 3 pkt 2 k.p.k. poprzez przyjęcie, że dowody w sposób niebudzący żadnych wątpliwości wskazują na to, że nie zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa przez osoby wskazane w akcie oskarżenia;
- b) art. 339 § 3 pkt 2 k.p.k. poprzez dokonanie merytorycznej oceny dowodów;
- c) art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez przyjęcie, że zarzucany oskarżonemu czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, a wyrażający się w stwierdzeniu, że oskarżeni nie popełnili zarzucanego im czynu.

W konsekwencji oskarżyciel subsydiarny wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie wniesione przez oskarżyciela subsydiarnego nie zasługuje na uwzględnienie, pomimo że część zarzutów podniesionych została trafnie.

Zważyć należy, że zaskarżone postanowienie zostało wydane z rażącym naruszeniem prawa. Na gruncie obowiązującej procedury karnej nie ma możliwości skierowania sprawy na posiedzenie celem umorzenia postępowania na zasadzie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. (art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k. a contrario). Zwrócić przy tym należy uwagę, że brak popełnienia czynu zabronionego bądź też brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. nie jest równoznaczny z oczywistym brakiem podstaw oskarżenia w rozumieniu art. 339 § 3 pkt 2 k.p.k. Poza tym Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że oczywisty brak podstaw oskarżenia zachodzi w sytuacji braku jakichkolwiek dowodów świadczących o popełnieniu przez oskarżonego przestępstwa, nie może być natomiast efektem oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3.06.2003 roku, IV KK 132/03, OSNwSK 2003/1/1221). Tym samym niedopuszczalna jest aprioryczna ocena zeznań oskarżyciela subsydiarnego poprzez zasugerowanie, iż są one niewiarygodne, albowiem oskarżyciel ma interes w składaniu depozycji o ustalonej treści. Ocena wiarygodności danego dowodu może zostać przeprowadzona dopiero po bezpośrednim zetknięciu się z danym środkiem dowodowym, a nadto po uwzględnieniu całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego.

Niezależnie od powyższych rozważań, wskazać należy, że w sprawie istnieje negatywna przesłanka procesowa w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela, co powoduje, że decyzja o umorzeniu postępowania jest słuszna.

W ocenie Sądu Okręgowego, oskarżyciel subsydiarny błędnie w toku całego postępowania traktowany był jako pokrzywdzony i w związku z tym w ogóle nie miał on możliwości nabycia uprawnień do wniesienia subsydiarnego aktu oskarżenia, co uszło uwadze tak organom postępowania przygotowawczego, jak i sądowi podejmującemu dotychczasowe czynności procesowe.

Zgodnie z przepisem art. 49 §1 k.p.k. pokrzywdzonym jest osoba fizyczna lub prawna, której dobro prawne zostało bezpośrednio zagrożone lub naruszone przez przestępstwo. Kryterium bezpośredniości naruszenia lub zagrożenia dobra prawnego danej osoby oznacza natomiast, że w relacji między czynem o konkretnych znamionach przestępstwa a naruszeniem lub zagrożeniem dobra tej osoby nie ma ogniw pośrednich, z czego wynika, że do kręgu pokrzywdzonych można zaliczyć tylko ten podmiot, którego dobro prawne zostało działaniem przestępnym naruszone wprost, a nie za pośrednictwem godzenia w inne dobra (w ten sposób postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2010 r., IV KK 316/09, OSNwSK 2010/1/645).

W przedmiotowej sprawie akt oskarżenia dotyczy przestępstwa podrobienia dokumentu w postaci oświadczenia D. K.. Rodzajowym przedmiotem ochrony przy przestępstwie z art. 270 § 1 kk jest zaś wiarygodność dokumentów w celu zagwarantowania pewności obrotu prawnego, zatem dobro prawne natury ogólnej, co skutkuje brakiem pokrzywdzenia konkretnej osoby fizycznej bądź prawnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2009 r., IV KK 391/08, Lex nr 491233).

Z tych względów, należało zmienić podstawę prawną umorzenia postępowania.